

Postanowienie z dnia 21 listopada 2001 r., I CZ 150/01

W sprawie o wynagrodzenie za pracowniczy projekt wynalazczy nie występuje współuczestnictwo konieczne twórców tego projektu.

Sędzia SN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

Sędzia SN Kazimierz Zawada

Sędzia SN Tadeusz Żyznowski (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa Kazimierza P., Pawła K. i Henryka M. przeciwko Elektrowni K. S.A. w Ś.G. o zapłatę, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 listopada 2001 r., zażalenia powodów na postanowienie Sadu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 czerwca 2001 r. oddalił zażalenie.

Uzasadnienie

Żądanie powodów przeciwko Elektrowni K. Spółce Akcyjnej w Ś.G. za stosowanie przez pozwaną patentu na wynalazek pod nazwą „Sposób oczyszczania rurek, zwłaszcza skraplaczy turbinowych” zostało w apelacji powodów określone po 1692,79 zł dla Kazimierza P. i Zbigniewa K., po 7053,30 zł dla Pawła K. i Henryka M. oraz 2257,06 zł dla Wojciecha J.

Oddalając – wyrokiem z dnia 13 grudnia 2000 r. – apelację powodów, Sąd Apelacyjny pouczył obecnych przy ogłoszeniu wyroku, że kasacja nie przysługuje.

Kasację wnieśli powodowie Kazimierz P., Henryk M. i Paweł K. Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił kasację wskazując, że unormowanie zawarte w art. 45 ustawy z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości (jedn. tekst: Dz.U. z 1993 r., Nr 26, poz. 117) pozwala na przyjęcie, że po stronie powodów nie zachodzi współuczestnictwo jednolite ani konieczne. Wartość przedmiotu zaskarżenia określona oddzielnie dla każdego z powodów nie osiąga progu kwotowego ustalonego w art. 392¹ § 1 k.p.c., co uzasadnia odrzucenie kasacji skarżących.

Zażalenie złożyli powodowie, którzy z powołaniem się na orzecznictwo i poglądy w literaturze przedmiotu zarzucili, że przepisy ustawy o wynalazczości nie określają cech prawa do wynalazku, które ma charakter współwłasności łącznej, a nie współwłasności w częściach ułamkowych, i pomiędzy autorami tego prawa istnieje współuczestnictwo konieczne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dokonanie wynalazku przez dwóch lub więcej współtwórców prowadzi do wspólności prawa do patentu. Powodowie jako współtwórcy pracowniczego projektu wynalazczego zgodnie określili zasady i sposób podziału między nich należnego – w ich ocenie – wynagrodzenia za uzyskane przez pozwaną Spółkę efekty ekonomiczne, mające stanowić podstawę do ustalenia wysokości dochodzonego wynagrodzenia.

Abstrahując przy rozstrzyganiu o dopuszczalności kasacji, czy zastosowane przez powodów kryteria mające obrazować wymierne efekty uzyskane przez stronę pozwaną, uzasadniają wysokość należnego każdemu ze skarżących wynagrodzenia, należy wskazać, że kwestia wysokości wynagrodzenia została określona przy zastosowaniu stosownego wyliczenia i ściśle wyrażona ilościowo.

Przedmiotem sporu nie jest zatem autorstwo projektu, lecz należne jego twórcom wynagrodzenie. Oczywiście, chybione jest zatem odwoływanie się przez skarżących w zażaleniu do orzecznictwa dotyczącego wspólnego prawa do autorstwa, wynikającego ze scalenia wkładów i inwencji twórczej poszczególnych wynalazców, których udziały w tym prawie nie są ściśle oznaczone (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 1974 r., II PR 216/74, OSNCP 1975, nr 6, poz. 104). Stanowisko to nie odnosi się do praw majątkowych, a przedmiotem niniejszego sporu – jak wskazano powyżej – nie jest autorstwo projektu, lecz wynagrodzenie należne współtwórcom pracowniczego projektu wynalazczego. Dochodzone przez nich wynagrodzenie jest świadczeniem podzielnym, dzielącym się na części wskazane przez współtwórców (por. też art. 379 k.c.). Dochodzona podzielność świadczenia wyklucza istnienie równocześnie między współtwórcami wspólności praw i obowiązków. (...)

Dlatego zażalenie jako bezzasadne podlega oddaleniu (art. 393¹⁸ § 1 i art. 393¹⁹ w związku z art. 385 k.p.c.).